

Semmis az a kielégítési jog megnyílt előtt létrejött az a megállapodás, amely szerint a jogosult a kötelezettség teljesítésének elmulasztása esetén megszerzi a zálogtárgy tulajdonját. A záloghitel nyújtásával üzletszerűen foglalkozó felperest azonban megillette az a jog, hogy a ki nem váltott zálogtárgyak alperes által történő megvásárlásáról („kényszerértékesítés”) megállapodjon. Ezen megállapodás szempontjából már nem volt jelentősége annak, hogy ki a zálogtárgy tulajdonosa.

Győri Ítéltábla: Gf.IV.20.240/2005/4.

Alkalmazott jogszabályok: (korabeli) Ptk.263.§.(1) bek.és 264. §. (2) bekezdése

Az elsőfokú bíróság által megállapított – és a fellebbezési eljárásban is irányadó – tényállás szerint a hitelintézet felperes az 1998. május 14. napján kelt szerződésben megbízta az alperest a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 3. §. (1) bekezdés b., h. pontjaiban szabályozott pénzkölcsön nyújtásával, melyet az alperes ügynökként vállalt végezni. A szerződés alapján az alperes a szükséges engedélyek beszerzését követően zálogfiókot nyitott, úgy, hogy a zálogkölcönhöz szükséges pénzüsszeget a felperes bocsátotta a rendelkezésére - a szerződés megkötésekor a jegybanki alapkamat plusz 6 %-os mértékű ügyleti kamatra. A felek a szerződésben kikötötték, hogy a megbízott alperes zálogkölcönt csak az ügyfelek által beadott zálogtárgyak becsértékének 50 %-a erejéig nyújthat, míg a zálogtárgyakon – a folyósított kölcsön és járulékai erejéig – a hitelintézet felperesnek keletkezik zálogjoga. A szerződésben a megbízott alperes elvállalta, hogy a zálogkötelezett ügyfelek által ki nem váltott zálogtárgyakat 30 napos türelmi idő lejártát követően a felperestől megvásárolja, mégpedig a zálogtárgyra nyújtott hitel ügyleti kamattal és ÁFA-val növelt összegű vételárért. A szerződésben a felek az alperes ezen vételi kötelezettségét kényszerértékesítésnek nevezték.

Az említett megbízási szerződés alapján az alperes elkészítette zálogfiókja felperes által jóváhagyott üzletszabályzatát. Ebben egyebek mellett előírásra került, hogy a zálogkötelezett ügyfelek személyi adatai csak akkor kerülnek rögzítésre, amennyiben a zálogtárgyak becsértéke az 500.000,-Ft-ot meghaladja. Az ügyfélnek átadott zálogjegy bemutatóra szóló okmány, melynek hátoldalán rögzítésre kerülnek a zálogjogviszonyra vonatkozó legfontosabb tudnivalók, így az is, hogy az elzálogosítás időtartama 90 nap, melyet 30 nap türelmi idő követ. A zálogtárgy legkésőbb a türelmi idő lejártának napján váltható ki, ezt követően a zálogtárgyak a pénzüintézet (a felperes) tulajdonába kerülnek. A türelmi idő lejártát követően a zálogtárgyak értékesítésre kerülnek. Az üzletszabályzat III. pontjában az alperes a zálogkötelezett ügyfelek tartozásainak megfizetéséért készfizető kezességet vállalt, azzal, hogy a kezesi teljesítéssel az alperes válik a zálogtárgyak zálogjogosultjává.

Az ÁPTF engedélyének kiadását követően az alperes a zálogfiókot 1999. március 4. napján nyitotta meg. A nyitást követően sorozatosan nem tett eleget a ki nem váltott

zálogtárgyak megvásárlására vonatkozó szerződési kötelezettségének, melyből jelentős tartozása keletkezett. Ennek a tartozásnak az összegét a 2000. július 14. napján kelt tartozáselismerő okiratban a 2000. június 26. napjáig lejárt 28. 517.911,-Ft-ismerte el az alperes.

Az alperes említett szerződésszegése miatt a felek 2000. október 2. napján újabb szerződést kötöttek, melyben megállapodtak abban, hogy az alperes a birtokában lévő, ki nem váltott zálogtárgyakat a felperes „tulajdonába” visszaszolgáltatja, azonban ezek tárolási helye változatlanul az alperesi zálogfiókban lesz. A felperes vállalta továbbá az 1998. május 14. napján kelt szerződés alapján az alperest terhelő kényszerértékesítési vételárról kiállított számlák stornírozását.

Ezután 2000. október 12. napján a felperes – mint megbízó – és az alperes – mint bizományos – között bizományosi szerződés jött létre az alperes zálogfiókjából ki nem váltott és a kényszerértékesítés által érintett zálogtárgyak alperes által való értékesítésére. A szerződés 3. pontja szerint a felek az alperesnél lévő zálogtárgyak értékét ismételten megállapítják, olyan összegben, amely minden tekintetben megfelel a reális piaci értékesíthetőség követelményeinek. Amennyiben ez a becsült érték eltér a korábban megállapított kényszerértékesítési vételártól, úgy a különbözetről a felperes az alperes felé számlát bocsát ki.

Mivel az alperes a bizományi szerződés alapján őt terhelő értékesítési kötelezettségnek sem tett eleget, ezért a felperes a bizományi szerződéstől 2002. május 9. napján elállt, melyhez az alperes 2002. május 14. napján hozzájárult és 2003. január 29. napján átadta a felperesnek a még meglévő zálogtárgyakat.

A felperes a többször módosított keresetét a megismételt eljárásban úgy tartotta fenn, hogy 20. 277.387,-Ft tőke és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresete jogalapjaként egyrészt arra hivatkozott, hogy az alperes készfizető kezesi kötelezettség alapján köteles teljesíteni a ki nem váltott zálogtárgyakra nyújtott hitelt és kamatait, mely készfizető kezesség szempontjából nincs jelentősége a másodfokú bíróság korábbi hatályon kívül helyező végzésében kifejtett tulajdoni kérdésnek. Másrészt előadta, hogy az alperes kártérítési felelősség (Ptk. 339. §. (1) bek.) alapján is teljesíteni tartozik, ugyanis a zálogtárgyak alperes által való átadását követően kiderült, hogy a 13.201.415,-Ft könyv szerinti értékű zálogtárgy csupán 341.318,-Ft-ért volt értékesíthető a felperes által, melyek különbözete 12.860.097,-Ft, míg az eddig el nem adott zálogtárgyak könyv szerinti értéke 7.417.290,-Ft, melyekről szakvélemény állapítja azt meg, hogy értékkel nem bírnak. Az alperes a felperes megjelölt kárát azzal a jogellenes magatartásával okozta, hogy a zálogkölcson folyósítására vonatkozó előírásokat megsértette, a zálogtárgyakat túlértékelte, a becsérték 50 %-ánál magasabb hiteleket nyújtott és nem tartotta be a felek azon megállapodását sem, hogy 1.000.000,-Ft összeghatár felett hitel nem nyújtható.

Az alperes az elsőfokú eljárásban a kereset elutasítását kérte. A felperes elsődleges – készfizető kezességre alapított – keresetére nem vitatta az üzletszabályzat III. pontjában a készfizető kezességvállalását, de védekezésként rámutatott, hogy a

zálogtárgyak a türelmi idő lejártával a felperes tulajdonába kerültek, mellyel az ügyfél hiteltartozása is megszűnt, így a járulékos kezési felelősség is. Álláspontja szerint a felperesnek kell igazolnia azt, hogy kinek, milyen összegű hitelt nyújtott – amelyekért az alperes kezességgel tartozik – ugyanis a felperes nem az alperesnek, hanem a zálogkötelezetteknek nyújtott hitelt.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 13.518.258,-Ft tőkét, annak a 2003. január 30. napjától a kifizetés napjáig járó évi 20 %-os mértékű kamatát és 1.416.000,-Ft perköltséget. Ezentúl a keresetet elutasította.

Határozatának indokolásában a korábbi hatályon kívül helyező végzésben foglalt iránymutatás alapján vizsgálta a zálogkötelezettek által ki nem váltott zálogtárgyak tulajdonjogát. Ezekről az 1998. május 14-i szerződés alperest terhelő megvásárlási kötelezettségéből, valamint az üzletszabályzat felperesi tulajdonjogot megállapító szabályából azt állapította meg, hogy a ki nem váltott zálogtárgyak a felperes tulajdonába kerültek, - figyelemmel a Ptk. jelenleg hatályos 257. §. (2) bekezdésére is. Mivel a per tárgyát a felek közötti elszámolás jelentette, nem tartotta indokoltnak tisztázni a kölcsönt felvevő zálogkötelezettek helyzetét, arra is figyelemmel, hogy azok ismeretlenek maradtak a zálogjogviszonyban.

Az elsőfokú bíróság a felek közötti szerződési kapcsolatokra azt állapította meg, hogy az 1998. május 14. napján kelt szerződés, amely az alperes kényszerértékesítési kötelezettségéről is rendelkezett a 2000. október 12-i bizományosi szerződéssel megszűnt. Bár a felperes az utóbbtól az alperes által elfogadottan elállt, de a felek nem rendelkeztek az 1998. május 14-i szerződés újbóli hatályba lépéséről, csupán a felperes a zálogtárgyak kiadását kérte. Ezért a felperes az 1998. május 1-i szerződésre már nem hivatkozhat jogalapként, azonban az általa folyósított kölcsön összege és a törlesztés fejében átvett zálogtárgyak értéke közötti különbségre kártérítésként igényt tarthat. Az elsőfokú bíróság elfogadta kárösszegként a felperes által meghatározott 20.277.387,-Ft-ot, azzal, hogy a meglévő 7.417.290,-Ft könyv szerinti értékű zálogtárgy tényleges értékére szakértői bizonyítást folytatott le. Szakvélemény alapján megállapította, hogy ezen zálogtárgyak értékkel nem rendelkeznek. Az alperes kártérítési felelősségét arra alapította, hogy az alperes az üzletszabályzata rendelkezéseit, valamint a felek közötti megállapodásokat megsértve jogellenesen járt el. Nem teljesítette kényszervásárlási, bizományosi értékesítési feladatait, a becsérték 50 %-át és 1.000.000,-Ft-ot meghaladó kölcsönököt folyósított, foglalat nélküli köveket vett be zálogtárgyként. Az elsőfokú bíróság a keresetet mégsem tartotta teljes egészében teljesíthetőnek, ugyanis álláspontja szerint a felperes mulasztott kárenyhítési-elhárítási kötelezettségében, ugyanis az 1999. év elején észlelt alperesi szabálytalanságok ellenére sem tett következetes lépéseket kárának megelőzése érdekében. (Ptk. 340. §. (1) bek.) Ezért az alperesre terhesebb 1/3-2/3 arányban kármegosztást alkalmazott és az alperest ennek megfelelően marasztalta.

Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezést terjesztett elő.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek való teljes helyt adást indítványozta. Fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a kármegosztás alapjául szolgáló felperesi közrehatás mértékét. Téves adatmegállapítás álláspontja szerint, hogy az alperesnél már 1999. elején észlelhető lett volna szabálytalanság. Ugyanis első alkalommal 1999. júliusában szegett szerződést az alperes, amikor túllépte a folyósítható kölcsön felső határát. Álláspontja szerint nem mulasztott a felperes az alperes szakmai ellenőrzésében sem. Az alperesi szabályszegések megakadályozására azonban nem volt tényleges jogi lehetősége.

Az alperes fellebbezésében – elsődlegesen – az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását; - másodlagosan – az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Fellebbezésének indokolásában sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság megállapította az 1998. május 14-i és 2000. október 12-i szerződések megszüntét, ennek ellenére a marasztaló határozatot mégis ezen szerződésekre alapította. Fenntartotta azon jogi álláspontját, hogy az 1998. május 14-i szerződést a felek 2000. október 12. napján módosították, így a felek magatartását aszerint kell megítélni. Ezen szerződés 3. pontjában a felek megállapodtak a zálogtárgyak felperes által való visszavásárlásáról, úgy, hogy a zálogtárgyak értékét a reális piaci értékesíthetőség követelményeinek megfelelően állapítják meg, szemben az 1998. május 14-i szerződés folyósított hitelhez kötött árával. A bizományi szerződés alapján a felperes számla-kibocsátási kötelezettség terhelt a folyósított hitelen alapuló vételár illetve a reális piaci ár közötti különbözetre, amelynek azonban a felperes nem tett eleget. Utóbb pedig az általa birtokba vett zálogtárgyakat ötlesterűen értékesítette.

A fellebbezésben vitatta az elsőfokú bíróság által beszerzett szakvélemény megállapításait. Abból álláspontja szerint az ékszerek azonossága nem derül ki és elfogadhatatlan a zálogtárgyak értéke 0,-Ft-ban való megállapítása. Álláspontja szerint a felperes - a szakértő által nem vizsgált – ékszerekre vonatkozó 13.201.415,-Ft-ban megjelölt kárát pedig semmilyen módon nem bizonyította, így nem tudható az, hogy mennyi a reális érték ezen ékszereknél. Fellebbezése kiterjedt a késedelmi kamat esedékességének vitatására is, ugyanis álláspontja szerint a felperes mulasztása folytán kizárt az alperes késedelme.

A felperes fellebbezése alapos, az alperes fellebbezése alaptalan.

A fellebbezési eljárásban a perbehozott jogvita kérdések alapján elsődlegesen abban kellett állást foglalni, hogy a felperes hitelintézet az alperes zálogfiókja üzletszabályzatának rendelkezése alapján, a zálogtárgyak ki nem váltásával megszerezhet-e a zálogtárgyak tulajdonjogát. E tekintetben az ítéletábra egyetértett a korábbi hatályon kívül helyező végzésben (Fővárosi Ítéletábra – 13.Gf.41.401/2003/7.szám) kifejtett azon állásponttal, miszerint semmis az a kielégítési jog megnyílt előtt létrejött az a megállapodás, amely szerint a jogosult a

kötelezettség teljesítésének elmulasztása esetén megszerzi a zálogtárgy tulajdonjogát (a felek közötti szerződés megkötésekor hatályos Ptk. 263. §. (1) bekezdés). Ezért az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében tévesen állapítja meg azt, hogy a felek 1998. május 14-i szerződésén alapuló üzletszabályzat rendelkezése alapján a felperes megszerezhetné volna a zálogtárgyak tulajdonát, ugyanis az ilyen, az üzletszabályzat rendelkezésein alapuló megállapodás az említett törvényhely e rendelkezésébe ütközően semmis (Ptk. 200. §. (2) bek.). Nem eredményezi továbbá a zálogtárgy tulajdonjogának megszerzését az elsőfokú bíróság által szintén hivatkozott azon írásbeli megállapodás sem, amelyet a záloghitel nyújtásával üzletszerűen foglalkozó jogosult és a zálogkötelezett köthet arra nézve, hogy a jogosult a zálogtárgyat a bírósági végrehajtás mellőzésével maga is értékesítheti. (a korabeli Ptk. 264. §. (2) bekezdése) Ezen törvényhely alapján ugyanis nem a zálogtárgy tulajdonosát, hanem a záloghitel nyújtásával üzletszerűen foglalkozó zálogjogosultat illeti meg az értékesítés joga és az értékesítéssel nem a zálogjogosult, hanem az értékesített zálogtárgy vevője szerzi meg a tulajdonjogot (Ptk. 118. §.).

Mindezeket azért szükséges rögzíteni, mert a felek között létrejött 1998. május 14. napján kelt szerződés szerint az alperes ugyan a zálogkölcön tényleges és közvetlen folyósítója, azonban mindezt csak a felperes megbízott ügynökeként tette, melyből fakadóan a folyósított kölcsön és járulékai erejéig az adott zálogtárgyra a záloghitelező felperesnek keletkezett zálogjoga (szerződés 3. pont). A záloghitel nyújtásával üzletszerűen foglalkozó zálogjogosult felperest pedig a Ptk. 264. §. (2) bekezdése alapján megillette az a jog, hogy az említett szerződés 10. pontjában megállapodjon az alperessel a ki nem váltott zálogtárgyak alperes által történő megvásárlásáról (kényszerértékesítés). Ezen megállapodás szempontjából tehát már valóban nem volt jelentősége annak, hogy ki a zálogtárgy tulajdonosa.

A felek az 1998. május 14. napján kelt megbízási szerződésben és az azon alapuló üzletszabályzatban azonban nemcsak az alperes megvásárlási kötelezettségével biztosították a felperes által folyósított záloghitel és járulékainak visszafizetését, hanem az alperes az üzletszabályzat III. pontjában készfizető kezességet is /Ptk. 272. §. (1) bek., 274. §. (2) bek./ vállalt a zálogkötelezett ügyfelek tartozásainak megfizetéséért. A felperes módosított keresetében eshetőlegesen, másodlagosan terjesztett elő követelést kártérítési jogcímén az alperessel szemben, míg az eddig előterjesztett jogcímen keresetét fenntartotta. Ezen keresetmódosítást megelőzően az alperes készfizető kezesség felelőssége alapján terjesztett elő keresetet. Mivel a fellebbezést elbíráló másodfokú bíróság a Pp. 253. §. (3) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között a perben érvényesített jog, illetőleg az azzal szemben felhozott védekezés alapjául szolgáló olyan kérdésekben is határozhat, amelyekben az elsőfokú bíróság nem tárgyalt, illetőleg nem határozott, ezért az ítéletábra az eshetőlegesen előterjesztett elsődleges (alperesi készfizető kezességen alapuló) és másodlagos (alperes kártérítési felelősségen alapuló) keresete alapján azt tette vizsgálat tárgyává, hogy a kezesi szerződés alapján a kereset teljesíthető-e. Az említett, ún. látszólagos keresethalmazatból ugyanis a rendelkezésre álló adatok alapján döntés volt hozható a fellebbezési eljárásban a felperes elsődleges keresete alapján is.

Az alperes készfizető kezesség vállalása tekintetében elsődlegesen az állapítható meg, hogy az 1998. május 14-i szerződésben rögzített alperesi vételi kötelezettség (10. pont), valamint a készfizető kezesség vállalása nem zárja ki egymást, annak ellenére sem, hogy mindkettő lényege tartalma az, hogy a felperesnek megfizetésre kerüljön a zálogtárgyra folyósított hitel és annak ügyleti kamata. Az említett szerződésben az alperes kötelezettségeként szabályzott esetleges zálogtárgy megvásárlás – az alperes helytálló hivatkozása szerint – valóban megszünteti a hiteltartozást és a hiteltartozással együtt megszűnik a járulékos kezesség is (Ptk. 273. §. (1) bek.). Azonban: a perbeli ki nem váltott zálogtárgyak esetében az alperes megvásárlási kötelezettségének teljesítésére nemvitásan soha nem került sor. Ezért az említett megvásárlási kötelezettségnek kezességet szüntető hatása sem lehetett.

Másrészt vizsgálta az ítéletábra azt is, hogy a felek utóbb – 2000. október 2. és 2000. október 12. napján – megkötött szerződésai érintették-e az alperes kezességvállásra vonatkozó kötelmét. Erre nézve az állapítható meg, hogy az utóbb kötött szerződésekkel a felek a korábbi – 1998. május 14. napján kelt – szerződésük alperesi megvásárlási kötelezettségre vonatkozó rendelkezését (10. pont) módosították (Ptk. 240. §. (1), (2) bek.), olyképpen, hogy az alperes már nem megvásárolni, hanem – a felperes javára értékesíteni tartozott a ki nem váltott zálogtárgyakat. A szerződés ezen rendelkezésének módosítása viszont nem érintette a folyósított hitel és járulékaik erejéig vállalt alperesi kezességet. A szerződés egyértelműen meghatározza, hogy a kezesség minden egyes ki nem váltott zálogtárgy tekintetében az arra nyújtott hitel és kamatait biztosítja.

A kezességi szerződéssel a Ptk. 272. §. (1) bekezdése szerint a kezes arra vállal kötelezettséget, hogy amennyiben a kötelezett nem teljesít maga fog helyette a jogosultnak teljesíteni. A szerződésen alapuló készfizető kezesség esetében (Ptk. 274. §. (2) bekezdés a. pont) a kezes nem követelheti, hogy a jogosult a követelést először a kötelezettől hajtsa be.

A felperes a többször említett, elsőfokú bíróságra 12. sorszám alatt érkeztetett beadványában dolgozta ki azt – mellékletekkel és számlákkal alátámasztva -, hogy milyen áron volt értékesíthető a részére átadott – 13.201.415,-Ft folyósított hitel és járulékaik értékén nyilvántartott – zálogtárgy. A zálogtárgyak egyébként részben az alperes részére kerültek értékesítésre. A beadványt a felperes az elsőfokú bíróság ezt megelőző tárgyaláson tette felhívása alapján az alperesnek megküldte, míg az alperes – szintén a bíróság felhívása alapján – arra érdemi nyilatkozatot terjesztett elő. Ebben a 2004. október 25. napján kelt, 13. sorszám alatt érkeztetett beadványában nem tette vitássá a felperes által a per során már értékesített zálogtárgyak értékét. Csupán az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésében hivatkozott arra, hogy a felperes semmilyen módon nem igazolta a már értékesített zálogtárgyak reális értékét. Az alperes ezen fellebbezési tényállítása azonban a Pp. 235. §. (1) bekezdéséből következően a fellebbezési eljárásban már nem volt figyelembe vehető. A fellebbezésben ugyanis új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát

követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az – elbírálása esetén – reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141. §. (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

Arra a fellebbező alperes nem hivatkozhat, hogy az említett új tény csupán az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a tudomására, ugyanis a felperesi értékesítés részben az alperes részére történt. Az idézett jogszabályhely II. fordulata szerint pedig azért nem vezető figyelembe a fellebbezési tényállítás, mert az elsőfokú bíróság megfelelő felhívása ellenére az alperes ezen hivatkozás elsőfokú bíróság előtti előterjesztését elmulasztotta. (Pp. 141. §. (6) bek.)

Az alperes készfizető kezesi felelősségének fennállta és a felelősség terjedelme szempontjából nincs annak jelentősége, hogy az elsőfokú eljárásban beszerzett szakvélemény aggálymentes, avagy az alperesi fellebbezésben megjelölt hiányosságokban szenved. Ugyanis a készfizető kezes alperesnek a zálogtárgyra nyújtott hitelt és járulékait kell megfizetnie, míg teljesítése esetén a zálogtárgyakra vonatkozó zálogjog reá átszáll (Ptk. 276. §. (1) bek.), egyben követelheti a zálogtárgyak részére való kiadását. (a korabeli Ptk. 257. §. (1) bekezdés)

Ezekre figyelemmel a felperes elsődleges keresetét az ítéletábra annak összege tekintetében is alaposnak találta.

Alaptalanul hivatkozott az alperes fellebbezésében a 2000. október 12-i szerződés 3. pontja alapján arra is, hogy a felperes számla-kibocsátási kötelezettségének elmulasztása az alperes egyidejű késedelmét kizárja. (Ptk. 302. §. c. pont, 303. §. (3) bek.) Ugyanis a felperes – alperes által elfogadott – 2002. május 9. napján kelt elállása ezen szerződés egyező akaratú felbontását jelenti (Ptk. 319. §.), mely szerződés alapján a felperest számla-kibocsátási kötelezettség nem terhelte.

Ezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §. (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és az alperest terhelő marasztalási összeget 20.277.387,-Ft-ra felemelte, míg a késedelmi kamatra vonatkozó rendelkezést helybenhagyta.